

skrænket sig til at stille to Ændringer. Den første er til § 6 II. D. 1., som angaar Postvæsenets Ejendomme og Lokaler. Ændringsforslaget gaar ud paa, ikke for Øjeblikket at bifalde, at man i Aalborg flytter Postlokalerne fra det nuværende Posthus inde i Byen til den gamle Bane-gaardsbygning. Det vil være bekendt, at man i Aalborg har været meget optaget af denne Sag; man har lagt stor Vægt paa, at Flytningen ikke skete, hvilket bl. a. har givet sig til Kende derigennem, at Byraadet har sendt Udsendinge her til København for at forhandle med Regeringen og — med Tingene, kan jeg vel sige. Det skete ganske vist paa et Tidspunkt, hvor Sagen var kommen herop i Landstinget, og Forhandlingen fandt for saa vidt nærmest Sted med Landstingets Udvalg, men jeg ved, at der ogsaa fra Byraadet Side er sket Henvendelse til Folketinget. Byraadets overvejende Flertal, ja, næsten alle Medlemmer — de 19 valgte Byraadsmedlemmer paa 2 nær samt den kongevalgte Formand, altsaa i alt 18 af 20 — have været enige om, at Flytningen vil være uheldig for Byen. De Byraadsmedlemmer, der vare her — 4 i Tallet — repræsenterede alle forskellige Af-skygninger og Meninger indenfor Byraadet. Jeg maa derfor antage, at denne Sag ligger ikke blot enkelte men alle Borgere paa Hjerte, til hvilke Dele af Befolkningen de end høre. Sagen er altsaa af en saadan Vigtighed, at man ikke bør gaa hen og træffe nogen Afgørelse, naar der endnu kan være en Mulighed for at imødekomme de Ønsker, der fremsættes med saa stor Styrke. Det er jo dog saaledes her i Rigsdagen, at man gerne tager saa meget Hensyn, man kan, til Ønsker, der komme frem fra Kommunerne. I hvert Fald bør man tage dem under Overvejelse. Det er nu vistnok ret sjældent, et Ønske træder frem med en saadan Styrke som her. Det vil derfor ikke kunne overraske nogen, at Flertallet af Landstingets Finansudvalg har ment, at denne Sag burde undersøges nærmere inden man gav sin Stemme til den paatænkte Forandring. Men dertil slaar Tiden jo ikke til, som Forholdene nu ere, hvor man kun har Dage til at gøre et Arbejde, som maaske vilde udkræve lige saa mange Uger, og i alt Fald en længere Tid, forudsat at det skal udføres med tilbørlig Omhyggelighed. Allerede den Betragtning har været tilstrækkelig for Flertallet til at foreslaa, at der ikke nu skal træffes nogen Afgørelse paa dette Punkt, hvilket man tilkende-

giver derved, at man stiller Forslag om at lade den Sum udgaa, som var bestemt til Flytningen. Man tager altsaa ikke Parti for eller imod. Man ønsker blot at faa Lejlighed til at undersøge denne Sag nærmere. Byraadet kan nu henholde sig til det gamle Ord: Kommer Tid, kommer Raad. Det er altid muligt, at der kan vise sig noget, som kan bringe Byraadet Opfyldelsen af dets Ønsker nærmere, end det er i Øjeblikket.

Det andet Ændringsforslag, der er stillet, angaar Lovforslagets § 17. Jeg fremkom med nogle Bemærkninger herom ved 1ste Behandling. Det foreslaas under § 17, at der gives et aarligt Bidrag af 500 Kr. til det internationale Fredsbureau i Bern. Vi have en eneste Gang tidligere stemt for et saadant Bidrag. Det var for adskillige Aar siden, da Spørgsmaalet blev taget op, jeg tror i det specielle Øjemed at være et lille Stridspunkt mellem Tingene. Vi bøjede os derfor, dog saaledes, at vi bestemt udtalte, at vi kun gjorde det denne Gang, vi vilde ikke gøre det oftere. Dette lille Offer kunde man bringe. Et Forslag som dette er aldrig tidligere fremkommet fra Regeringen, heller ikke fra den forrige Regerings Side. Den forrige Udenrigsminister har med en, som jeg finder meget priselig Standhaftighed modsat sig de Attentater, som jeg tænker ere gjorte paa ham om at stille et saadant Forslag. Men saa snart den nuværende ærede Udenrigsminister traadte til og fik Ledelsen af Udenrigsministeriet, kom Forslaget frem som et officielt Forslag. Det kan imidlertid ikke forandre vor Stilling til det. thi Flertallet finder ikke, at der er anført noget til Oplysning om, at dette Fredsbureau udretter noget som helst nyttigt. Der staar i den Skrivelse fra den ærede Udenrigsminister, der ligger til Grund for Folketingets Afstemning, at man herved vil anerkende de Bestræbelser, der gøres fra Fredsbureauets Side. Men da jeg ved 1ste Behandling spurgte om, hvori de bestode og hvad godt der kunde siges om dem, fik jeg intet Svar, og jeg tror, det vilde være ganske umuligt at give noget Svar derpaa. Det er en Institution, som kan have et meget godt Formaal, men den udretter ikke noget som helst, og den kan heller ikke udrette noget. Jeg mener i al Fald, at Bevillingen er af en saadan Beskaffenhed, at der ikke her i Landstinget vil være tilstrækkelig Stemning for den. Der er ingen Anledning til saaledes at drysse Pengene bort til det ene og det andet Øjemed.